

Man kan vistnok gjøre det paa en saadan Maade, at man derved bliver straffskyldig og falder ind under Statens Presselov osv., men det er mig ikke bekendt, at Folketirken til nogen Tid har indladt sig paa at udelukke Medlemmer af sin Midte, der ikke selv udelukkede sig, og jeg indseer heller ikke, hvorledes dette skulde være muligt. Jeg spørger nu den ærede Minister: Troer han, naar Forholdet er saaledes, at han varetager den Kirkes Løve, for hvis Styrelse han er sat i Spidsen, ved at udelukke af Folketirken dens troeste og hjerteligste Medlemmer? Det troer jeg ikke. — Jeg vender mig nu til de ærede Medlemmer for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein) og for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage), hvilke have slaaet paa den samme Streng, nemlig det Organ, som Kirken skulde mangle. Det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds sagde igaar, at Rigsdagen paa ingen Maade kunde siges at have Ret til at behandle folkekirkelige Love; men lad os dog engang gaae tilbunds i denne Sag. Hvad vente ærede Medlemmer sig af en saadan Repræsentation? Troe de, at det ved nogenstomhelst Valglov er muligt at faae en Forsamling bragt tilveie, som er mere aandelig, som har stærkere og dybere Interesser for kirkelige Sager, end Rigsdagen har? Naar jeg siger „kirkelige Sager“, vil jeg strax bemærke, at jeg mener, at Kirken, det vil sige den hellige almindelige Kirke, har sin Grundlov givet, som intetstomhelst Kirkeraad har Magt og Myndighed til at forandre, og de kirkelige Sager, om hvilke her kan blive Tale, ere da kun saadanne hellige Ting som Kirkebygninger, Præstegaarde osv., men hvad der skulde være i veien for, at Rigsdagen skulde være fuldt berettiget til at ordne disse Sager, er altid gaaet over min Forstand. Man vil sige, som det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein) anførte igaar, at der ikke engang fordres, at Rigsdagens Medlemmer skulle være Medlemmer af Folketirken, hvorimod man, naar man skal udarbejde en Valglov til dette meget omtalte Organ, vil stille Fordring om, at man, for at være valgbar og valgberettiget, skal være Medlem af Folketirken, men er der derved sagt noget som-

helst Positivt? Er der derved givet nogenstomhelst Sikkerhed for, at Medlemmerne af dette Raad ville have mere kirkelig Sands, end Rigsdagen har? Efter hvad jeg før bemærkede, vil det sees, at dette ikke er eller kan være Tilfældet. Efter det Forslag, vi have seet, vilde der dernæst komme en geistlig Tilfættning af Biskopper, Provster og Præster, og dette vilde være heldigt, naar man med det Samme kunde sige, at man derved vilde opnaae en aandelig Tilfættning; men det troer jeg ikke, man kan. Et saadant Kirkeraad, bestaaende af Geistlige og Verdslige, vilde alligevel efter min Mening blive et selvstændigt verdsligt Raad; det vilde vel faae et aandeligt Skin, men et Skin uden Kraft er Kirkens værste Pest, har en af vore gamle Sangere sagt. Hvad Rigsdagen hidtil klogetigen har afholdt sig fra, fordi den har havt Tøvelsen af at være en reen verdslig Indretning, vilde et saadant verdsligt Kirkeraad med et aandeligt Skin ikke være tilbøieligt til at afholde sig fra, men det vilde være meget fristet til at gjøre Overtagelse i Sager, som jeg ikke kan erkjende, at nogen menneskelig Magt har Ret til at besatte sig med at forandre. Deri ligger den store Fare. Naar det før nævnte ærede Medlem udtalte under en anden Sags Behandling, at han ønskede et saa frit Forhold imellem Præst og Menighed som muligt, troer jeg ikke, han kan ønske nogen anden Repræsentation end Rigsdagen til at besatte sig med disse Sager; thi det er min fulde Overbeviisning, at, faae vi en Kirkeforsætning og et Kirkeraad, og vil dette Kirkeraad besatte sig med det Slags Sager, jeg før nævnte, vil det føre til Folketirkens Sprængning, men dertil troer jeg rigtignok ikke, man skulde arbejde hen. Det ærede Medlem sagde, at vort Forslag var meget farligt, og, da han skulde nærmere begrunde, hvori Faren laa, sagde han, at det var et meget bestemt Forslag, hvoraf man kunde slutte, at man ikke vilde blive staaende derved, men at man, naar det engang var blevet vedtaget, vilde stille videregaaende Fordringer. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Casse) havde allerede forud besvaret denne Indvending, idet han gjorde opmærksom paa, at, naar den lovgivende Magt